

Zondag 27 oktober 2024

Sint Jan Deinum

Willem Barnard-zangavond

Voorganger: Ds. Klaas Touwen

Organist: Rinze Leeversink

Cantorij o.l.v. Foppe Reitsma

Lezers: Renske van der Meer en Japke Wiersema

Talloos de liederen, talloos
Al die nog niet geschrevene:
Ook de nu nog niet levenden
Zetten de dankzegging voort.

Later geboren weten
Later gebeurende dingen –
Eens te meer zullen zij zingen:
God in het mensenbestaan,
O zie ons aan!

Woord van welkom

Openingslied: Voor Sint Jan en als canticum in het kader van de getijden:

Geloofd en gezegend zij onze Heer. Een nieuw lied op de God van Israël.

Willem Barnard | Guillaume van der Graft

Frits Mehrstens

antifoon

Ge - loofd en ge-ze-gend zij on-ze Heer, Luc. 1,68a; Ex. 15,1vv

de God van Is-ra - el,

want hij ziet om naar zijn volk, Luc. 1,68b; Ex. 2,24v; 3;

ziet om naar sla-ven en maakt ze vrij!

1 Hij geeft ons een teken van leven, Luc. 1,68-79; Luc. 1,69

van hoop en van nieuwe moed,

voor David een ster van zegen,

een hoorn van over - vloed.

- 2 Zo | spraken de | oude pro- | feten Luc. 1,70
en | zo zegt het | nieuwe ge- | loof,
hij | doet onze | vrede | dagen, Luc. 1,71; Jes. 9,6
de | nacht van de | haat voor- | bij.

antifoon

- 3 Hij | zal aan zijn | dienaren | denken, Luc. 1,72
die | kennen zijn | naam en zijn | daad,
die | spellen de | oude ver- | halen, Luc. 1,74v
die | weten wat | hij van ze | vraagt.

- 4 Eens | was hij na- | bij zijn ge- | trouwen,
die | heeft hij zijn | toekomst be- | loofd,
nu | zal hij de | kinderen | zoeken,
een | vader, een | bondge- | noot.
antifoon Luc. 1,76
- 5 Het | gaat als in | Abrahams | dagen,
zij | wandelen | achter hem | aan,
zij | staan in het | licht van zijn | ogen,
zij | hebben hem | lief als een | mens,
Luc. 1,73
- 6 een | man in een | mantel van | liefde,
een | mens in een | mantel van | recht,
die | wijst ons | wegen op | aarde,
die | gaat als een | lopend | vuur.
antifoon Jes. 61,10
- 7 Hij | zal onze | zonden ver- | geven,
hij | legt een | hand op ons | hoofd,
hij | is onze | zon van | morgen,
een | licht dat | daagt van om- | hoog.
Luc. 1,77
Luc. 1,78
- 8 Voor | wie in het | duister | leven,
een | nacht van | angst en ver- | driet,
zal | hij een | opgang | wezen,
hij | doet hun | dood te- | niet.
antifoon Luc. 1,79; Jes. 9,1
1 Kor. 15,26
- 9 Want | hij zal het | leven be- | vechten,
hij | gaat ons naar | vrede | voor,
hij | zal onze | schreden | richten,
hij | wijst ons het | goede | spoor.
Luc. 1,79
- 10 Zo | spraken de | oude pro- | feten
en | zo zegt het | nieuwe ge- | loof,
hij | doet onze | vrede | dagen,
de | nacht van de | haat voor- | bij.
antifoon Luc. 1,70
Luc. 1,71; Jes. 9,6

LB 713: Wij moeten Gode zingen

Gedicht: Herfstmiddag

Nu het stortregent
en ieder ding verdwijnt,
in 't overwegend en onbelijnd
geweld van overvloed,
wordt mij bewuster
wat ik geloven moet:
men kan geruster
zijn als de ramp losbreekt
over het leven,
dan waar de lamp verbleekt
in angst en beven,
want in de overmacht
van 't reppend oerbegin
zet God weer onverwacht
herscheppend in.

(Guillaume van de Graft)

Allerheiligen

LB 727: Voor alle heiligen in de heerlijkheid

Gebed

Lezingen voor Allerheiligen:

Matteüs 5,1-12a – gezongen: Zalig zijn de armen van geest

Willem Barnard | Guillaume van der Graft

Kris Oelbrande

koor Za-lig zijn de ar-men van Geest

want hun-ner is het ko-nink-rijk der he-me-len.

alleen Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

koor Za-lig zijn die treu-ren

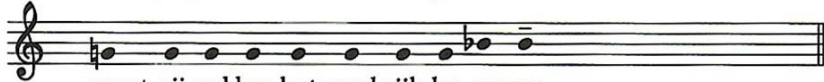
want zij zul-len ver-troost wor-den.

alleen Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

koor Za-lig zijn de zacht-moe - di-gen

want zij zul-len het aard-rijk be-er-ven.

alleen Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

Za-lig zijn die hon-ge-ren en dor-sten naar de ge-rech-tig-heid
want zij zul-len ver-za-digd wor-den.

Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

Za-lig zijn de barm-har-ti-gen
want hun zal barm-har-tig-heid ge-schie-den.

Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

Za-lig zijn de rei-nen van hart
want zij zul-len God zien.

Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

Za-lig zijn de vreed-za-men
want zij,zul-len Gods kin-de-ren ge-naamd wor-den.

Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

koor Za-lig zijn die ver-volgd wor-den om der ge-rech-tig-heid wil,
want hun-ner is het ko-nink-rijk der he-me-len.

allen Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

koor Za-lig zijt gij, als u de men-sen sma-den en ver-vol - gen
en lie-gen-de al-le kwaad te-gen u spre-ken, om mij-nent-wil.

allen Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

koor Ver-blijdt en ver-heugt u,
want uw loon is groot in de he-me-len —
want al-zo heb-ben zij ver-volgd de pro-fe - ten,
die vóór u ge-weest zijn.

allen Geef ons uw Geest, uw ge - na-de, o Heer!

Openbaring 7,2-4

²Ik zag in het oosten een andere engel opstijgen, die het zegel van de levende God had. De vier engelen die de opdracht hadden gekregen om schade toe te brengen aan het land en de zee riep hij met luide stem toe: ³'Laat het land en de zee en ook de bomen nog ongemoeid! Eerst moeten wij het zegel van onze God op het voorhoofd van zijn dienaren aanbrengen.'

⁴Toen hoorde ik het aantal van hen die het zegel droegen: honderdvierenveertigduizend in totaal, afkomstig uit elke stam van Israël.

Openbaring 7, 9-17

⁹Hierna zag ik dit: een onafzienbare menigte, die niemand tellen kon, uit alle landen en volken, van elke stam en taal. In het wit gekleed en met palmtakken in hun hand stonden ze voor de troon en voor het lam. ¹⁰Luid riepen ze: 'De redding komt van onze God, die op de troon zit, en van het lam!' ¹¹Alle engelen stonden om de troon en de oudsten en de vier wezens heen. Ze wierpen zich neer voor de troon en aanbaden God ¹²met de woorden: 'Amen! Lof, majesteit en wijsheid, dank en eer en macht en kracht komen onze God toe, tot in eeuwigheid. Amen.'

¹³Een van de oudsten sprak mij aan: 'Wie zijn dat daar in het wit, en waar komen ze vandaan?' ¹⁴Ik antwoordde: 'U weet het zelf, heer.' Hij zei tegen me: 'Dat zijn degenen die de grote verdrukking hebben doorstaan. Ze hebben hun kleren witgewassen met het bloed van het lam. ¹⁵Daarom staan ze voor Gods troon en zijn ze dag en nacht in zijn tempel om Hem te vereren. En Hij die op de troon zit zal bij hen wonen. ¹⁶Dan zullen ze geen honger meer lijden en geen dorst, de zon zal hen niet meer steken, de hitte hen niet bevangen. ¹⁷Want het lam midden voor de troon zal hen hoeden, hen naar de waterbronnen van het leven brengen. En God zal alle tranen uit hun ogen wissen.'

LB 766: Ik zag een nieuwe hemel zich verheffen

LB 803 Uit Oer is hij getogen

1

Uit Oer is hij getogen,
aartsvader Abraham,
om voortaan te geloven
in 't land van Kanaän,
om voortaan als een blinde
te zien een donker licht,
om voortaan
helderziende
te zijn op God gericht.

3

het volk van de profeten,
de stam van het verbond,
het volk dat hier beneden
de stem van God verstond.
Een herder van zovelen
is vader Abraham,
van schapen niet te tellen
en van een lachend lam,

5

van Jozua de hertog
die ruimte heeft gemaakt,
van Simson, dapper vechter,
die uit het graf opstaat,
van David, koning David,
en van zijn grote zoon,
Elia met de raven,
Hizkia met zijn droom.

2

Uit Oer is hij getogen
ten antwoord op een stem,
die riep hem uit den hoge
op naar Jeruzalem.
Uit Abraham geboren
die zo gezworven
heeft
is wie om God te horen
gestorven is en leeft:

4

een priester, een gelover,
hij heeft het lam geleid
de berg op van het offer,
de berg voorzienigheid.
Van Jakob, edel strijder
wiens naam is Israël,
van Mozes de bevrijder
die sprak op hoog bevel,

6

En allen die geloven
zijn Abrahams geslacht,
geboren uit den hoge,
getogen uit de nacht.
De stad die zij verbeiden
die staat in wit en goud
aan 't einde van de tijden
voor iedereen gebouwd.

Gedicht: Aangaande Abraham

Een oerstad in tweestromenland
waar de cultuur aanslibsel van 't
stromende firmament is, waar
men wat op aarde wordt gewaar
wordt uit het lichten van die zee –
tempels kinkhorens op de ree,
't lichaam een weekdier van de lust
en het bestaan de dunne kust
waar steeds het leven over spoelt
dat met zichzelf de dood bedoelt;
een oerstad, een diepzeegehucht
waar men in de moederschelp vlucht
en waar de maan opgaat uit het
aanheffen van het bloedgebed.

Hier was Abraham thuis, hier heeft
een klein heelal gevoeld: het leeft
in mij, hier heeft een vrouwenhand
getast: een nieuw tweestromenland
ontstaat in mij, tot nu toe één,
en uit dit land toog Abram heen.
Ur der Chaldaeën zilvergrijs
in 't maanlicht. Abram gaat op reis.
Het puimsteen van de maancultuur
ademt poreus, het is dit uur
dat hij uitkoos om heen te gaan
en hij bestemt zijn karavaan
alleen voor de uitademing.
Een stem doorbrak de stomme ring
van het bestaan waarin hij was
besloten, hij wordt waterpas
geschoven op de lange baan
waarlangs hij voortaan voort zal
gaan.
De lastkamelen stappen traag,

iedere voetstap vormt een vraag
in 't mulle zand van de woestijn;
achter hen rolt de schapentrein,
de drijvers zingen in de nacht
een beurtzang met hun
voorgeslacht.

Het is als een abortus, dit
afdrijven uit het oergelid.
Ur der Chaldaeën is ditmaal
vruchteloos, een gebroken schaal,
en Abrams vrouw ziet onvoorzien
achter zich, er is niets te zien –
de nacht is stiller dan de slaap.
Abram gaat als een dromenschaap
lettend op ander hoe of wat
dan in verband staat met de stad
waar hij groot werd, hij vraagt niet
meer
naar de geheimen van het weer:
de neerslag van het lot, de schijn
van het aurorarode zijn,
de nachtvorst van de dood, de kou
van ouderdom, geboortedauw
en alles wat daar tussen ligt
in de spiralen van het licht.
De transen vallen in elkaar
en hij laat het evenwicht daar.
Vaarwel, wie eenmaal ging op weg
zal weten dat ik waarheid zeg
als ik beweer: wat men betreurt
is wat voorgoed moet zijn gebeurd.
Er is geen heen en weer, er is
alleen maar de geschiedenis,
de inbreuk op het eigene,
de zege op het zwijgen, de

kraaiende hanen van het leed
waardoor men zich verraden weet.
Dan wreekt zich het bestaan met
licht, het wreekt want het
rechtvaardigt zich.

De loofhut van de dageraad
doet zich voor als een toeverlaat,
een prieel van de mogelijkheid
zich in te leven in de tijd.

Water en groen wachten hem daar,
bron en oase, in elkaar
verdiept en van elkaar vervuld
met onuitputtelijk geduld
als een vrouw die haar haren kamt
voor de spiegel – en Abraham
gaat gretig binnen bij de bron
waar hij niet langer buiten kon.

Dit is het eerste einde. 's Nachts
begint de reis weer onverwachts
opnieuw, de hemel weet wanneer.
De hemel weet het ook niet meer,
sedert de ban brak als een ei.

De stilstand is voorgoed voorbij,
de scherven van de eierschaal
liggen verspreid over de taal
en Abraham treedt aan het licht
als een los woord uit een gedicht.
Nog klam van het geboortezweet,
blind als een vogel die niet weet
hoe hij zich eenzaam redden moet,
buiten de banen van het bloed
ademt hij diep de vrijheid in.
De wereld staat aan haar begin.

LB 731: Vergeet niet hoe wij heten

LB 732: Voor de toegewijden

Gedicht: Stilte

Zolang er nog ergens iemand bestaat
met wie ik als mens kan spreken
vind ik ook wel de stilte midden op straat
een stilte die niemand kan breken.

Een kostbare stilte van zuiver glas
dat ik zelf met mijn stem heb geslepen.
Als ik er niet was en die stem er niet was
had niemand die stilte begrepen.

Maar als Hij er niet was en Zijn stem was er niet
dan was er van stilte geen sprake.
Alleen maar van zwijgen, zo hard als graniet
en dat kan je doodeenzaam maken.

Maar de stilte, dat is een tweestemmig lied,
waarin God en de mens elkaar raken.

LB 733: Vrienden die zijn overleden

LB 851: Gij, hemelhoog verheven

Voorbede

Toelichting op de diaconale collecte

Slotlied LB 243: O Heer mijn God (in canon)

Gedicht: Bij het vallen van de nacht

Bij het vallen van de nacht,
bij het falen van de kracht,
met de duisternis rondom,
roep ik: kom, Heer Jezus, kom!

Banknummer kerk: Protestantse Gemeente Boksum-Blessum-Deinum
NL88RABO 0119 3579 41

Banknummer Diaconie Terpoarte: NL47RABO 0313 2001 81

NB Groothuisbezoek. Opgave kan tot 31 oktober

(info zie website www.terpoarte.nl en reeds gestuurde mail).